

חדר

חובה לראות

תל-אביב: עת לחיות ועת למות, הבהלה לזהב, אורות הכרך, סכס, שקרים ווידאירטייפ, מיכתב מאשה אלמונית, בגלל המילחמה ההיא, פאדרה פאדרונה, ואז, נערת קריאה, הלוואופין, חיסה: סכס, שקרים ווידאיר

שחקן רובינס

אריק הוויקינג: סליחה שנואסתי מה, פאדרה פאדרונה, נערת קריאה, פאדרה פאדרונה, בגלל המילחמה ההיא, סכס, שקרים ווידאירטייפ, קפה בגודל, חלף עם הרוח, הלוואופין, ואז, נערת קריאה.

תל-אביב:

עת לחיות ועת

רגם שגם הבימאי הייס פוטר לא חזר עליו מעולם.

אורות הכרך (נורדון, ארצות-הברית) — כולם יגידו שזה סיפור תורכי, אבל אהבת הנוער הניצחית למוכרת-הפרחים היצונית היא אחר השיאים ביצירה של צ'ארלי צ'פלין. נוגע לב ומציח עד דמעות.

סכס, שקרים ווידאירטייפ (צפון, ארצות-הברית, מוצג גם בחיפה ובירושלם) — תרגיל מבריק בשיחות מלוכלכות בין פרקליט מיוחס, אשתו הצוננת, גיסתו המתירנית ודידו האימפוטנט, המראיין נשים על חוויותיהן המיניות. הבימאי סטיבן סודרברג הצעיר מצייר תמונה נהמלפת של מוסר שנות ה-90.

זה קרה בהצגות (מקסיס, ארצות-הברית) — בילי ווילדר וצ'ארלס בראקט כתבו סאטירה על רודפתי-צבע בעלת מצ-פון, הנקרעת בין הסיכוי להינשא לחתן עשיר לבין אהבה להגיימר נית עני. מיציל לייזון ביים להפליא את קלוטר קולבר, רון אמיצ'י וג'ון בארימור שנגב את ההצגה מכולם.

סינלמה סרדיזו (רב, איטליה) — בימאי קולנוע נזכר בילדותו, בידריות האמיצה שקשי רה אותו למקרין בקולנוע של כפר סיציליאני קטן ובאהבתו הראשונה. סרט נוסטאלגי כן ואמיתי, למרות גונב את ההצגה בתפקיד המקרין. ספנלדר (אביבים, איטליה) — תפילת אשכבה לקול-נוע, אטורה סקולה עוקב אחרי בית-קולנוע בעיר-שרה, המירדרר מהיכל-הלומות מבוקש למוסר מוד

סירטי קולנוע בטלוויזיה

כוכב הבדיל (יום רביעי, 11 באוקטובר, בשעה 22:05) — מערבון של אנתוני מאן, מאשפי הז'אנר, המפגיש את דמותו האנדית של גיבור ותיק בשטח, הנרי פונדה, עם זו של שריף צעיר וחסר-ישע (אנתוני פרקינס) שנאבק בגנבל גדול מן החיים (נוויל בראנד). כתוב, מבוים ומשוחק היטב. רוקי (יום שני, 13 באוקטובר, בשעה 22:30) — מן הסרטים הקופתיים הגדולים בכל הזמנים, ואולי הסרט היחיד שבו סילווסטר סטאלונה אינו נראה מצחיק. הוא מגלם את רוקי בלבואה, המתאנף הדפוק, שזוכה להתמודד על כתר האליפות, ולמרות כל ההימורים זוכה בעזרת כוח הרצון. אנדה אמריקאית למופת.

הסייח השחור (יום רביעי, 18 באוקטובר, בשעה 22:05) — חגיגה לכל אוהבי החיות. סיפור הידיות האמיצה, הקושרת ילד לסוס-פרא אצילי, נועדה אולי לבני-נוער בלבד, אבל הצליחה לרוגש בבתי-הקולנוע גם את המבוגרים.

למורת (רב, ס'יוואן) — איטי, מופי גם ומופלא. סירטו של הו הסיאירי היאן משחזר את ילדותו ונעוריו בשפה קולנועית משוכחת וקפנינית להפליא. קחו נשימה ארוכה ולכו לראות.

הבהלה לזהב (קולנוע 2, ארצות-הברית) — צ'פלין מחפש זהב בצפון הרחוק. אולי המבריק בכל סרטיו, עם האל-גוריות שלו על רעב, בית מתגונד על קצה צוק, ומחולל הלחמניות המפורסם. סרט חובה בכל הזמנים.

הלוואופין (פריז, ארצות-הברית, מוצג גם בירושלים) — קומדיה ישנה ומטרפת משנת 1941, שהכל קורה בה בלי התראה מוקדמת. הגיבורים עוברים מעליה לה לעלילה, שולפים בריחות מן המותן ומלגלים בהנאה על תע-שיית הקולנוע. מוצר יחיד במינו,

עדנה פינירו

המצפון הכואב

אחד משלנו (לב, תל-אביב, ישראל) — אחרי ה'אכזבה של החולמים, אורי ברבש חוזר לכור מחצבתו. לא שסירטו החדש חסר פגמים, אבל הוא תפור היטב ומ'דבר בשפה שהכל מבינים.

בני ברבש עיבד את המחזה שלו על איש מצ"ח הנשלח לבדוק פרשת מותו של חשוד ערבי, אשר, כך נטען, ניסה להימלט מידי חוק'ריו שניסו לפענח רצח הברם הקצין. למחזה עצמו, שזכה אשתקד להצלחה ניכרת, הוסיף התסריטאי פלשבק ארוך מדי.

ברבש עוסק בחומר שהוא מכיר היטב, חיי'נים לים ביחידה נבחרת (הוא שירת באחת כזאת) ובדילמה אקטואלית בווערת: האם אפשר לדבר עוד על צדק ומישפט, במצב שבו אנחנו לוחמים בהם והם נלחמים בנו, וחוקיה'מישחק שונים לחלוטין. הבימוי נמרץ והמישחק הוא משיג מן המשתתפים הולם את התפקידים: שרון אלכסנדר משלב את העקשנות של קצין מצ"ח

הלהיט הלוהט

בטמן (רבי'חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — רק אי' דיוט מתוכנן עם הצלחה, והצלחה גדולה מזו לא היתה בעולם הקולנוע מאז איטי. ומי יודע אם גם השיא הוא לא יישבר בקרוב. הפעם מדובר בגיבור של סידרה מצויירת, איש המתחפש לעטלף, כדי להעניש מושעים ולהחזיר את הדיק על כנו. שלא כ' סופרמן, בטמן הוא בן-תמותה רגיל, הנעזר בה' רבה מאוד אביזרים מתלחמנים ובתושיה אי' שית, ולא בכוחות-על שלהם.

למדקדקים במיתולוגיה של הסדרות המצו'ריות, צריך להסביר שמדובר בהרפתקה מוק'דמת מאוד של הגיבור הנערץ, עוד לפני שנדבק לו עוזרו הנאמן, רובין, וללא אוסף הנבלים ה' ציוריים, כמו "אשת החתול" או "הפינגווין", ש' מופיעים מאוחר יותר. הפעם הוא נאבק עם הג'וקר, הנבל בעל החיוד השטני, המטיל אימה על העולם התחתון והעליון גם יחד. ג'ק ניקו'ר לסון, שאינו חדל מחיזבים כאלה, מאז ק' הקו'

מעורב יס-תיכוני

אבא גנוב 2 (פאר, תל-אביב, ישראל) — מי אומר שאין כאן תעשיית קול'נוע? הנה, עושים סרט אחד, הוא מצליח, מייד עושים שני שידמה לו, ואם הוא יצליח, יעשו את השלישי. זה קרה עם אסקימו לימון, זה קורה עם אבא גנוב.

צ'יקו (ויהודה ברקן) יורד דרומה, מטב'ריה לתל-אביב, כדי להיות קרוב למרקליטה (אלונה קמחי), שעזרה לו לשמור את בנו מפני תוכניו'תיה הזדוניות של אשתו-בנמרד. בנמל יפו ממ' תינה לו ספינה שבה יוכל לקחת תיירים לסי' בוב'חופים קטן, כפי שעשה גם בטב'ריה.

הכל היה מסתדר על הצד הטוב ביותר, אילו לא מיזמותיה האפלות של קוגלר, עורד'ר הדין המושחת מן הפרק הקודם, ששוב מנסה להוציא את הבן מידי. הוא שם את הבן בספינה, ויוצא ליוון. אבל הבן לא יתן לו להסתבך, ובקצת עזרה מן התסריט, הוא חוזר לחופי הארץ, ומסדר שוב את קוגלר הנבזה.

לחופי הארץ, ומסדר שוב את קוגלר הנבזה.

עדנה פינירו

אלכסנדר ושימקו: עובדים על הרגש

בחולשה של איש מתלבט, אלון אבוטבול הוא תערובת של בירוונות חביבה ותמימות שלא התבגרה, דן תורן הוא סמל לצבר האידיאלי שהלך לעולמו ודליה שימקו מנווטת את המצ'פון.

המפגש במרטי העלילה, יתקל בחריקות, ורמזים דקים אינם הצד החזק של ברבש. אולם מאחר שהמנייה אינה לעוסקים בדקויות, אולי הצדק איתו. מבחינה רישית זה נוגע זה עובד.

קיטון: הג'וקר גנב את ההצגה

קיה והניצוץ, נולד כמובן לתפקיד הזה. המאבק כרוך בשימוש בכל אוצר האפקטים המיוחדים של הוליווד, מקושט בזוהר של קים באסינג'ר, בהומור הבריטי היבש של מייקל האו, כמשרתו של בטמן, ובנוכחותו הבלתי-מרשימה של מיי' קל קיטון בתפקיד הראשי.

יהיה מוגזם לומר שכל זה יחד מהמם, אבל קשה להעלות על הדעת סרט שיכול היה לעמוד בצפיפות הרבות כליכך אשר עורר סביבו בטמן.

קימחי וברקן: מלודרמה סוחטת דמעות

בעצם, אי-אפשר לבוא בטענות לסרט כזה. הוא מצליח להיות בדיוק מה שהוא רוצה, מלו'ר דרמה יס-תיכונית, המשתלבת להפליא בין הסרטים המצריים שמוציגים מדי יום ו' בטלווי'זיה. ברקן מעורר אהדה, הילד בן ציון צובט בלב, הבימאי אבי כהן עושה את המוטל עליו. העובדה שהקרן לעידוד סרטי איכות מצאה לנכון לתמוך בסרט הזה, מצביעה על טעם הוועדה יותר משהיא מתייחסת לאיכות הסרט.